

**AZ EURÓPAI PARLAMENT ÉS A TANÁCS 2000. MÁJUS 16-I 2000/26/EK SZÁMÚ
IRÁNYELVE A TAGÁLLAMOK GÉPJÁRMŰ-FELELŐSSÉG BIZTOSÍTÁSI
JOGSZABÁLYAINAK ÖSSZEANGOLÁSÁRÓL ÉS A TANÁCS 73/239/EGK ÉS
88/357/EGK SZÁMÚ IRÁNYELVÉNEK MÓDOSÍTÁSÁRÓL**

(4. sz. gépjármű-biztosítási irányelv)

AZ EURÓPAI PARLAMENT ÉS AZ EURÓPAI UNIÓ TANÁCSA,

Tekintettel az Európai Közösséget létrehozó Szerződésre és különösen annak 47(2) és 95. cikkére,

Tekintettel a Bizottság javaslatára¹

Tekintettel a Gazdasági és Szociális Bizottság véleményére,²

A Szerződés 251. cikkében szabályozott eljárásnak megfelelően³, az Egyeztető Bizottság által 2000. április 7-én jóváhagyott együttes szöveg figyelembevételével,

Mivel

- (1) A Tagállamok gépjármű-felelősségbiztosítási jogszabályai és közigazgatási rendelkezései közt a személyek és biztosítási szolgáltatások szabad áramlását akadályozó különbségek mutatkoznak.
- (2) Ennélfogva ezeknek a rendelkezéseknek a közelítésére van szükség annak érdekében, hogy biztosítsák az egységes piac egészséges működését.
- (3) 72/166/EGK számú irányelvben⁴ a Tanács a Tagállamoknak a gépjármű- felelősségbiztosításról és az arra vonatkozó biztosítási kötelezettség ellenőrzéséről szóló jogszabályi rendelkezések összehangolására vonatkozó rendelkezéseket fogadott el.
- (4) 88/357/EGK⁵ számú irányelvben a Tanács rendelkezéseket fogadott el az életbiztosítás kivételével a direkt biztosításra vonatkozó törvényi, illetve jogszabályi rendelkezések és közigazgatási intézkedések összehangolásáról és a szolgáltatások szabadságát elősegítő rendelkezéseket határozott meg.
- (5) A zöld kártya irodák rendszere lehetővé teszi a kárigények gyors rendezését a károsult országában, még abban az esetben is, ha a balesetben részes másik fél egy másik európai országból érkezett.
- (6) A zöld kártya irodák rendszere nem rendezi a károsult valamennyi problémáját, ha egy másik országban élő féllel és egy ott engedélyezett biztosítóval (idegen jogrendszer, idegen nyelv, szokatlan kárrendezési eljárások és gyakran indokolatlanul elhúzódozó kárrendezés) szemben kell kárigényét érvényesítenie.
- (7) A károsult származási országán kívül történt közlekedési balesetekről⁶ szóló 1995. október 26-i állásfoglalásában a Szerződés 192. cikkének második bekezdése értelmében eljárva az Európai Parlament felszólította a Bizottságot, hogy a problémák megoldását szolgáló európai parlamenti és tanácsi irányelvre nyújtson be javaslatot .
- (8) Tényleg helyes a 72/166/EGK, a 84/5/EGK⁷ és a 90/232/EGK⁸ számú irányelvekkel bevezetett szabályozás tökéletesítése annak érdekében, hogy a gépjármű balesetek következtében személyi sérüléssel vagy dologi kárt szenvedő károsultaknak hasonló eljárást garantáljanak tekintet nélkül arra, hogy a baleset a közösség melyik országában következik be. A jelen irányelv hatálya alá eső, nem a károsult országában bekövetkező balesetknél a kárrendezés vonatkozásában jogházagok mutatkoznak.
- (9) A jelen Irányelv alkalmazása nem vonja maga után a gépjármű-biztosítás kötelező területi hatályának a 72/166/EGK számú Irányelv 3(2) szakaszában előírt kiterjesztését a Zöld Kártya rendszerrel lefedett harmadik országokban bekövetkező, a Közösségben lakóhellyel rendelkező károsultakat érintő balesetknél, amelyeknek valamely tagállamban biztosított és ott állandó telephellyel rendelkező gépjárművek részesei.
- (10) Szükséges ezért, hogy a károsultak a kárért felelős személy biztosítójával szemben közvetlen perlési jogot kapjanak.
- (11) Kielégítő megoldást nyújtana, ha a jelen Irányelv hatálya alá eső és nem a lakhelyük szerinti országban bekövetkező gépjárműbaleset következtében személyi sérüléssel vagy dologi kárt elszenvedő károsultak jogot kapnának arra, hogy kártérítési követelésüket a lakhelyük szerinti országban a kárért felelős személy felelősségbiztosítója által kijelölt kárrendezési megbízottal szemben érvényesíthessék.
- (12) Ez a megoldás lehetőséget ad arra, hogy a károsultaknak a lakhelyük szerinti Tagállamukon kívül keletkezett kárát az általuk megszokott módon rendezzék.
- (13) A károsultak lakhelye szerinti Tagállamában székelő kárrendezési megbízottak rendszere nem érinti sem az egyes ügyekben alkalmazandó anyagi jogot, sem a bíróság joghatóságát.

- (14) A személyi sérüléses vagy dologi kárt szenvedett károsult biztosítóval szembeni közvetlen perlési joga a kárrendezési megbízott kijelölésének logikus kiegészítése és ezenkívül javítja a lakóhelyük szerinti Tagállamon kívül közlekedési balesetben károsult személyek jogi helyzetét.
- (15) Annak a jognak a megléte, hogy a veszteséget vagy sérülést elszenvedett fél közvetlenül fordulhat a biztosítási vállalkozáshoz logikus kiegészítése a szóban forgó képviselők kinevezésének és ráadásul erősíti azoknak a károsultaknak a jogi helyzetét, akik nem a lakóhelyük szerinti Tagországban szenvedtek gépjárműbalesetet.
- (15) Szóban forgó hézagok betöltése érdekében gondoskodni kell arról, hogy azok a Tagállamok, amelyekben a biztosítót engedélyezték, kötelesek legyenek tőle megkövetelni a másik Tagállamban lakhellyel rendelkező vagy ott letelepedett kárrendezési megbízottak kinevezését az ezekből a balesetekből eredő kárigényekkel kapcsolatos valamennyi információ összegyűjtésére és hogy megfelelő intézkedéseket tegyenek a kárigényeknek a biztosító részéről és számlájára történő rendezése érdekében, beleértve a megfelelő kártérítési összeg kifizetését. A kárrendezési megbízottaknak kellő felhatalmazással kell rendelkezniük a károsulttal illetve az egyes országok hatóságaival szembeni, szükség esetén a bíróságok előtti képviseletére, amennyiben ez a bírósági hatáskört és illetékességet szabályozó nemzetközi magánjogi és polgári eljárásjogi szabályozással összeegyeztethető.
- (16) Kárrendezési megbízottak tevékenysége nem elégséges a joghatóságnak a károsult lakhelye szerinti Tagállam bíróságának hatáskörének és illetékességének a megalapozásához ha a joghatóságról szóló nemzetközi magánjogi és polgári eljárásjogi szabályok nem teszik lehetővé.
- (17) A kárrendezési megbízottak kijelölése az egyik feltétele a 73/239/EGK⁹ számú irányelv „A” Függelékének 10. pontjában felsorolt biztosítási tevékenységekhez való hozzáférésnek, illetve azok folytatásának, a fuvarozói felelősség kivételével. Ennélfogva erre a feltételre az abban a Tagállamban kiadott egységes hatósági engedélynek kell vonatkoznia, amelyet a 92/49/EGK¹⁰ számú Irányelv II. Címének megfelelően a biztosító székhelye szerinti tagállam hatósági adnak ki. Ezt a feltételt kell alkalmazni azokra a biztosítókra is, amelyeknek székhelye a Közösségen kívül van és amelyek a közösség tagállamának területére szülő, biztosítási tevékenységre kiadott engedélyt megszerezték. A 73/239/EGK számú irányelvet ennek megfelelően nemcsak módosítani de kiegészíteni is kell.
- (18) Annak biztosítása mellett, hogy a biztosító rendelkezék kárrendezési megbízottal abban az országban, ahol a károsult lakik, helyénvaló a károsultnak az azonnali kárrendezésre való konkrét jogának garantálása. Ennélfogva szükséges, hogy megfelelően hatékony és következetes pénzügyi vagy azonos hatású adminisztratív jogkövetkezményeket építsenek be a nemzeti jogba, mint például a közigazgatási pénzbírsággal kombinált meghagyás, a felügyeleti hatóságoknak történő rendszeres jelentéstétel, helyszíni ellenőrzések, a nemzeti hivatalos lapban és sajtóban nyilvánosságra hozott közlemények, a társaság tevékenységének felfüggesztése (meghatározott időtartamra vonatkozó szerződéskötési tilalom), a felügyeleti hatóságok különleges képviselőjének kinevezése, akinek feladata annak folyamatos ellenőrzése, hogy a tevékenység a biztosítási törvényekkel összhangban van, az üzletágra vonatkozó engedély visszavonása, az igazgatókkal és a vezetés tagjaival szembeni szankciók – abban az esetben, ha a károkozó biztosítója vagy képviselője nem tette eleget annak a kötelezettségének, hogy elfogadható időn belül kártérítési ajánlatot tegyen, ami azonban nem érinti (különösen, a felügyeleti törvény alapján történő) bármely más intézkedés alkalmazását, azzal a feltétellel azonban, hogy nem vitás a felelősség és az elszenvedett személyi sérüléses vagy dologi kár hogy a biztosító képes legyen az előírt időtartamon belül megfelelően indokolt ajánlatot tenni. A megfelelően indokolt kártérítési ajánlatot írásban kell megtenni és abban fel kell sorolni azokat az okokat, amelyek alapján a felelősséget és a károkat megállapították.
- (19) E szankciókon kívül helyénvaló gondoskodni arról, hogy a biztosító által felajánlott vagy – ha az ajánlatot nem az előírt határidőn belül tették meg - a bíróság által a károsultnak megítélt kártérítési összeg után kamatot fizessenek. Ha a Tagállamban a késedelmi kamatfizetési kötelezettségről rendelkező szabályozás van érvényben, ezt a rendelkezést az említett szabályokra való hivatkozással kell átültetni.
- (20) A gépjárműbalesetek következtében személyi sérülést vagy dologi kárt szenvedő károsultak olykor nehezen tudják megnevezni azt a biztosítót, amely a balesetben részes gépjárműre felelősségbiztosítási fedezetet nyújt.
- (21) A károsultak érdekében a Tagállamok állítsanak fel információs központokat, annak biztosítására, hogy ezekhez az információkhoz azonnal hozzá lehessen férni. Ezek az információs központok biztosítsák a károsultak számára a kárrendezési megbízottakra vonatkozó információkat. Szükséges, hogy az információs központok együttműködjenek egymással és gyorsan válaszoljanak a más Tagállamok információs központjainak a kárrendezési megbízottakkal kapcsolatos információs igényeire. Helyénvalónak látszik, hogy ezek a központok információkat gyűjtsenek a biztosítási fedezet tényleges megszűnésének időpontjáról, ám nem helyénvaló a kötvény eredeti érvényességének lejáratára vonatkozó információk számbavétele, ha a szerződést hallgatólagosan meghosszabbították.
- (22) Különleges rendelkezést kell hozni azokkal a gépjárművekkel kapcsolatban (pl. állami vagy katonai gépjárművek), amelyek mentesek a felelősségbiztosítási szerződéskötési kötelezettség alól.
- (23) A károsultnak jogos érdeke fűződhet ahhoz, hogy tájékoztassák a gépjármű tulajdonosának vagy szokásos vezetőjének vagy nyilvántartott üzemtartójának személyazonosságáról, például abban az esetben, ha csupán ezektől a személyektől számíthat kártérítésre, mivel a gépjárműre nincs megfelelő biztosítás vagy a kár meghaladja a kárfedezet összegét; ennek folytán meg kell adni ezt az információt is.
- (24) Az átadottak közül bizonyos információk, mint például a gépjármű tulajdonosának vagy szokásos vezetőjének neve és címe és a biztosítási kötvény száma vagy a gépjármű forgalmi rendszáma az Európai Parlament és a Tanács 1995. október 24-i,

az egyéneknek a személyes adataik feldolgozása és ezen adatok szabad mozgása vonatkozásában biztosított védelemről szóló 95/46/EGK számú Irányelvének értelmében vett személyes adatnak minősül¹¹, ezen adatoknak a jelen Irányelv céljából történő feldolgozásának ennél fogva összhangban kell lennie a 95/46/EGK számú Irányelv értelmében megített nemzeti intézkedésekkel. A szokásos gépjárművezető nevét és címét csak akkor kell közölni, ha a közlést a nemzeti törvények engedélyezik.

- (25) Gondoskodni szükséges olyan kártérítési testület felállításáról, amelyhez a károsult abban az esetben fordulhat, ha a biztosító elmulasztotta a képviselő kinevezését vagy nyilvánvalóan halogatja a kárrendezést, vagy ha nem azonosítható a biztosító. A kártérítési testület közbelépését azokra a ritka egyedi esetekre kell korlátozni, amelyeknél a biztosító az esetleg kilátásba helyezett jogkövetkezmények elrettentő hatása ellenére sem tesz eleget kötelezettségének.
- (26) Mivel a kártérítési testület feladata, hogy a károsult által elszenvedett személyi sérülés és dologi kár miatti kártérítési követelést csak objektíve megítélhető esetekben rendezze, csupán annak utólagos vizsgálatára szorítkozhat, hogy a kártérítési ajánlatot a megszabott határidők és eljárások tiszteletben tartásával tették meg, anélkül, hogy az ügyet érdemben vizsgálná.
- (27) Azok a jogi személyek, akikre a balesetért felelős személlyel vagy annak biztosítójával (mint például egyéb biztosító vagy társadalombiztosítási testület) szembeni jogok törvényi engedmény folytán átszálltak, nem jogosultak arra, hogy a vonatkozó kárigényt a kártérítési testülettel szemben érvényesítsék.
- (28) A kártérítési testületnek visszkereseti joggal kell rendelkeznie, amennyiben kártérítésben részesítette a károsultat. A kártérítési testületnek a biztosítóval szembeni igényérvényesítése érdekében - abban az esetben, ha kárrendezési megbízottat nem jelölt ki, vagy nyilvánvalóan halogatja a kárrendezést - a károsult jogaiba való belépéssel összekapcsolódó megtérítési jogosultságot kell kapnia annak az államnak az illetékes hatóságától, amelyben a biztosító telephelye van. Az utóbbi szervezet van a legkedvezőbb helyzetben ahhoz, hogy visszkeresetet nyújtson be a biztosítóval szemben.
- (29) Bár a Tagállamok úgy is rendelkezhetnek, hogy a kártérítési testülettel szembeni kárigény mögöttes jellegű is lehet, a károsultat nem lehet arra kötelezni, hogy kárigényét azt megelőzően nyújtsa be a károkozónak, mielőtt azt a kártérítési szervezetnek is benyújtaná. Ebben az esetben a károsultnak legalább ugyanolyan helyzetben kell lennie, mint a 84/5/EGK számú Irányelv 1(4) cikke szerint a garanciaalaphoz benyújtott kárigény esetében.
- (30) Ennek a rendszernek a működése a Tagállamok által létrehozott vagy elismert kártérítési testületek közötti megállapodással érhető el, amely meghatározza feladataikat és kötelezéseiket és a visszatérítés módjait.
- (31) Ha nincs lehetőség a gépjármű biztosítójának megállapítására, rendelkezni kell arról, hogy a károsultnak a károk miatt kifizetendő összeg végső kötelezettje a 84/5/EGK számú Irányelv 1(4) cikke szerinti garanciaalap legyen, amely abban a Tagállamban található, ahol a balesetet okozó, biztosítással nem rendelkező gépjármű szokásos telephelye van. Amennyiben nincs lehetőség a gépjármű azonosítására, arról kell rendelkezni, hogy a végső kötelezett a 84/5/EGK számú Irányelv 1(4) cikke szerinti garanciaalap legyen, amely abban a Tagállamban található, ahol a baleset történt.

EZT AZ IRÁNYELVET FOGADTA EL:

1. cikk

Az irányelv hatálya

1. A jelen irányelv különleges előírásokat rögzít azokra a károsultakra nézve akik kártérítésre jogosultak a lakóhelyükön kívüli másik Tagállamban őket ért balesetkor keletkezett személyi sérülés vagy dologi kár miatt, amelyet valamelyik tagállamban állandó telephellyel rendelkező és biztosított gépjármű használatával okoztak.

Harmadik országok kártérítési jogszabályi rendelkezéseire és a nemzetközi magánjogra tekintet nélkül a jelen Irányelvet kell alkalmazni azoknak a károsultaknak az esetében is, akik valamely Tagállam lakosai és személyi sérülés vagy dologi kár miatt *kártérítésre* jogosultak olyan baleset kapcsán, amely olyan harmadik országban következett be, amelynek a 72/166/EGK számú Irányelv 1(3) cikkében meghatározott nemzeti biztosítási irodája csatlakozott a Zöld Kártya rendszerhez, és amelyet valamely tagállamban biztosított, ott állandó telephellyel rendelkező gépjárművek használatával okoztak.

2. A 4. és 6. cikk csak akkor alkalmazandó, ha a balesetet olyan gépjármű használata okozta, amelyet

- (a) a károsult lakhelye szerinti Tagállamon kívüli valamely Tagállamban lévő fióknál biztosították, és
- (b) amelynek állandó telephelye a károsult lakhelye szerinti Tagállamon kívüli Tagállamban van.

3. A 7. cikket kell alkalmazni azokra a balesetekre is, amelyeket a 72/166/EGK számú Irányelv hatálya alá eső harmadik országbeli gépjárművek okoztak.

2. cikk

Meghatározások

A jelen Irányelv alkalmazásában

- (a) a „biztosító” a 73/239/EGK számú Irányelv 6. vagy 23(2) cikkének megfelelő hatósági engedéllyel rendelkező vállalkozást;
- (b) a „fiók” a 88/357/EGK számú Irányelv 2(c) cikkében meghatározott biztosító székhelyét, fiókját;
- (c) a „gépjármű” 72/166/EGK számú Irányelv 1(1) cikkében meghatározott gépjárművet;
- (d) a „károsult” a 72/166/EGK számú Irányelv 1(2) cikkében meghatározott károsultat;
- (e) a „A gépjármű állandó tartózkodási helyének tagállama” a gépjárműnek 72/166/EGK számú Irányelv 1(4) cikkében meghatározott állandó telephelynek minősülő területet jelenti.

3. cikk

Közvetlen perlési jog

A Tagállamok gondoskodnak arról, hogy az 1. cikk szerinti, az említett cikk értelmében vett baleset folytán személyi sérüléses vagy dologi kárt szenvedett károsultak a károkozó felelősségbiztosítójával szemben közvetlenül igényt érvényesíthessenek.

4. cikk

Kárrendezési megbízott

1. Valamennyi Tagállam köteles megtenni mindazokat az intézkedéseket, amelyek biztosítják, hogy a 73/239/EGK számú Irányelv „A” Függelékének 10. pontjában meghatározott kockázatokra (a fuvarozói felelősség kivételével) fedezetet nyújtó biztosítók minden egyes Tagállamban, amelyekben nem rendelkeznek hatósági engedéllyel, kijelöljék kárrendezési megbízottjukat. A kárrendezési megbízott feladata az 1. cikkben említett esetekben a balesetből eredő kárigények kezelése és rendezése. A kárrendezési megbízottnak a kijelölés szerinti Tagállam lakosának vagy ott letelepedett személynek kell lennie.

2. A biztosító saját belátása szerint választhatja ki kárrendezési megbízottját. A Tagállam ebben a választásában nem korlátozhatja.

3. A kárrendezési megbízott egy vagy több biztosító számlájára is tevékenykedhet.

4. A kárrendezési megbízott a kárigényekkel kapcsolatban köteles összegyűjteni a kárigények rendezéséhez szükséges valamennyi információt és köteles a kárrendezés elintézéséhez szükséges minden intézkedést megtenni. A kárrendezési megbízott kinevezésére vonatkozó követelmény nem zárja ki a károsultnak vagy biztosítójának azon jogát, hogy a károkozóval vagy biztosítójával szemben közvetlenül fellépjen.

5. A kárrendezési megbízottaknak kellő felhatalmazással kell rendelkezniük a biztosítónak a károsulttal szembeni képviselőjére az 1. cikkben említett esetekben és arra, hogy kárigényeiket teljes mértékben kielégítsék. Képesnek kell lenniük arra, hogy az ügyeket a károsult lakhelye szerinti Tagállam hivatalos nyelvén (nyelvein) intézzék.

6. A Tagállam köteles gondoskodni annak kötelezővé tételéről és megfelelő, hatékony és következetes pénzügyi vagy azonos hatású adminisztratív szankciókkal való támogatásáról, hogy a kártérítési követelésnek a károsult részéről a károkozó biztosítójához vagy kárrendezési megbízottjához történt benyújtásától számított három hónapon belül,

(a) a károkozó biztosítója vagy kárrendezési megbízottja kellően indokolt kártérítési javaslatot tegyen azokban az esetekben, amikor a felelősség nem vitás és a kárt összegszerűen megállapították, vagy

(b) a biztosító, amellyel szemben a kártérítési igényt érvényesítették vagy annak kárrendezési megbízottja érvekkel alátámasztott választ adjon a kárigényben felsorolt pontokra azokban az esetekben, amikor a felelősséget nem ismerik el vagy nem egyértelmű, vagy a teljes kárt összegszerűen nem állapították meg.

A Tagállamok kötelesek intézkedésekkel biztosítani, hogy amennyiben az ajánlatot nem a három hónapos határidőn belül tették meg, a károsult részére a biztosító által felajánlott vagy a bíróság által megítélt kártérítés után kamatot kell fizetni.

7. A Bizottság köteles az Európai Parlamentnek és Tanácsnak 2006. január 20-ig beszámolni a 4. szakasz első bekezdésének végrehajtásáról és e rendelkezés hatékonyságáról valamint a nemzeti szankciós rendelkezések egyenértékűségéről beszámolni és amennyiben szükséges, köteles benyújtani javaslatait.

8. A kárrendezési megbízott kinevezése önmagában nem jelent a 92/49/EGK számú Irányelv 1(b) bekezdésének értelmében vett fióknyitást és a kárrendezési megbízott sem minősül a 88/357/EGK számú Irányelv 2(c) bekezdésének vagy a Polgári jogi és kereskedelmi ügyekben hozott bírósági ítéletek végrehajtásáról szóló 1968. szeptember 27-i Brüsszeli Egyezmény¹² értelmében vett intézménynek.

5. cikk

Információs központok

1. Annak érdekében, hogy a károsultnak lehetősége legyen kártérítést követelni, valamennyi Tagállam köteles létrehozni vagy elismerni azokat az információs központokat, amelyek felelősek:

(a) az alábbi adatokat tartalmazó nyilvántartások vezetéséért:

- (1) a szóban forgó Tagállam területén állandó telephellyel rendelkező gépjárművek forgalmi rendszámai;
- (2) (i) a 73/239/EGK számú Irányelv Függeléke A. pontjának 10. osztályában meghatározott gépjárművek használatával kapcsolatos kockázatokra (a fuvarozói felelősség kivételével) fedezetet nyújtó biztosítási kötvényeinek sorszámai és amennyiben a kötvény érvényességi ideje lejárt, a biztosítási fedezet megszűnésének időpontja;
- (ii) a zöld kártya vagy a határbiztosítási kötvény száma, ha a gépjárműre ezen okmányok valamelyike biztosít fedezetet, amennyiben a gépjárműre a 72/166/EGK számú Irányelv 4(b) bek. szerinti kivételt nyújtó szabályozás vonatkozik;
- (3) a 73/239/EGK számú Irányelv Függeléke A. pontjának 10. osztályában a gépjárművek használatával kapcsolatban meghatározott kockázatokra (a fuvarozói felelősség kivételével) fedezetet nyújtó biztosítók és az általuk a 4. cikk alapján kinevezett kárrendezési megbízottak, akik nevét a jelen cikk 2. bekezdésének megfelelően közölni kell az információs központokkal;
- (4) azoknak a gépjárműveknek a listája minden egyes Tagállamban, amelyek a 72/166/EGK számú Irányelv 4(a) és (b) bek. szerint a felelősségbiztosítási szerződésalkötési kötelezettség alól mentesülnek;
- (5) a (4) pontban meghatározott gépjárművek vonatkozásában:
 - (i) a 72/166/EGK sz. Irányelv 4(a) bek. második albekezdésével összhangban a károsultnak kártérítést nyújtó szervezet neve, azokban az esetekben amikor a 72/166/EGK sz. Irányelv 2(2) bek. első fordulatában megszabott eljárás nem alkalmazható, és a gépjárműre a 72/166/EGK sz. Irányelv 4(a) bek. szerinti biztosított kivételt nyújtó szabályozás vonatkozik;
 - (ii) a gépjárművel okozott kárért az állandó telephelye szerinti tagállamban helytálló szervezet neve ha a gépjárműre a 72/166/EGK sz. Irányelv 4(a) bek. szerinti biztosított kivételt nyújtó szabályozás vonatkozik;

(b) vagy ezeknek az adatoknak a gyűjtésének és továbbításának egybehangolásáért;

(c) és azon személyek támogatásáért, akik az (a)(1), (2), (3), (4) és (5) pontban említett adatokat jogosultak megismerni.

Az (a)(1), (2) és (3) pontokban felsorolt adatokat a gépjárműnek a gépjármű-nyilvántartásból való törlésétől vagy a biztosítási szerződés megszűnésétől számított hét évig meg kell őrizni.

2. Az 1(a)(3) bek.-ben említett biztosítók kötelesek az összes Tagállam információs központjait értesíteni az általuk a 4. cikk értelmében valamennyi Tagállamban kinevezett kárrendezési megbízottainak nevről és címéről.

3. A biztosítók kötelesek gondoskodni arról, hogy a károsult a balesetet követő hét év során a lakhelye szerint Tagállam információs központjától, illetve a gépjármű állandó telephelye szerinti tagállam információs központjától, vagy a baleset helye szerinti Tagállamnak az információs központjától, késelem nélkül megkapja a következő adatokat:

- (a) a biztosító nevét és címét;
- (b) a biztosítási kötvény sorszámát; és
- (c) a biztosítónak a károsult lakhelye szerinti országban lévő kárrendezési megbízottjának a nevét és címét.

Az információs központok kötelesek együttműködni egymással.

4. Az információs központ köteles megadni a károsultnak a gépjármű tulajdonosának vagy szokásos vezetőjének vagy nyilvántartott üzemeltetőjének a nevét és címét, amennyiben a károsultnak jogos érdeke fűződik ezen adatok megszerzéséhez. A jelen rendelkezés alkalmazásában az információs központnak az alábbiakhoz kell fordulnia:

- (a) a biztosítóhoz, vagy
- (b) a gépjármű-nyilvántartáshoz.

Ha a gépjárműre a 72/166/EGK sz. Irányelv 4(a) bek. szerinti biztosított kivételt nyújtó szabályozás vonatkozik, az információs központ köteles a károsulttal közölni az említett Irányelv 4(a) szakaszának második bekezdése értelmében kijelölt hatóság vagy szervezet nevét és címét, amely azokban az esetekben, amelyekben az említett Irányelv 2(2) szakaszának első fordulatában megszabott eljárás nem alkalmazható, a károsultnak köteles kártérítést nyújtani.

Ha a gépjárműre a 72/166/EGK sz. Irányelv 4(a) bek. szerinti biztosított kivételt nyújtó szabályozás vonatkozik, az információs központ köteles a károsulttal közölni annak a szervezetnek a nevét, amely a gépjármű állandó telephelye országában az azzal okozott kárért helytállni köteles.

5. Az előző szakaszokban említett személyes adatokat a 95/46/EGK sz. Irányelv értelmében elfogadott nemzeti rendelkezésekkel összhangban kell feldolgozni.

6. cikk

Kártérítési szervezetek

1. Valamennyi Tagállam köteles létrehozni vagy elismerni azokat a kártérítési szervezeteket, amelyeket az 1. cikkben említett esetekben a károsultaknak kártérítést nyújtanak.

A károsultak a lakhelyük szerinti Tagállam kártérítési szervezetéhez nyújthatják be kárigényeiket:

(a) ha az attól az időponttól számított három hónap elteltével, hogy a károsult benyújtotta kártérítési követelését a károkozó biztosítójához vagy kárrendezési megbízottjához, a biztosító vagy kárrendezési megbízottja nem gondoskodott indokolt válaszlól a kártérítési követelés egyes pontjaira; vagy

(b) ha a biztosító nem nevezett ki kárrendezési megbízottat a 4(1) szakasz szerint a károsult lakhelye szerinti Tagállamba. Ebben az esetben a károsultak nem nyújthatják be kárigényüket a kártérítési szervezethez, ha közvetlenül a károkozó biztosítójához nyújtották be kárigényüket, és ha a kárigényük benyújtásától számított három hónapon belül indokolt választ kaptak.

A károsultak nem nyújthatnak azonban be kárigényt a kártérítési szervezethez, ha közvetlenül a biztosító ellen indítottak peres eljárást.

A kártérítési szervezet az attól az időponttól számított két hónapon belül köteles eljárni, amikor a károsult benyújtja hozzá kártérítés iránti követelését, de köteles megszüntetni az eljárást, ha a biztosító vagy kárrendezési megbízottja ezt követően érvekkel alátámasztott választ ad a követelésre.

A kártérítési szervezet köteles azonnal tájékoztatni:

- (a) a károkozó biztosítóját vagy annak kárrendezési megbízottját,
- (b) a kötvényt kibocsátó biztosító fiókjának a Tagállamban lévő kártérítési szervezetét;
- (c) amennyiben ismert, a balesetet okozó személyt,

arról, hogy a károsulttól megkapta a követelést és a követelés benyújtásától számított két hónapon belül válaszolni fog a követelésre.

Ez a rendelkezés nem érinti a Tagállam azon jogát, hogy a kártérítési szervezet bekapcsolását mögöttes jellegűnek minősítse vagy a kárrendezési szervezetnek a károkozóra, valamint más biztosítóra vagy társadalombiztosító intézményre, melyek a károsulttal szemben ugyanannak a kárnak a rendezésére kötelesek, szabályozást alkosson. A Tagállamok azonban nem engedélyezhetik a szervezetnek, hogy a kártérítés kifizetését a jelen Irányelvben lefektetetteltől eltérő feltételektől nevezetesen attól tegye függővé, hogy a károsult bármiképp maga legyen köteles bizonyítani, hogy a felelősséggel tartozó személy nem képes fizetni vagy megtagadja a fizetést.

2. A kártérítési szervezet, amely a károsultat a lakhelye szerinti Tagállamában részesítette kártérítésben jogosult arra, hogy a kártérítés címén kifizetett összeg visszatérítését követelje a biztosítási kötvényt kiállító biztosító adott tagállamban működő fiókjának országában működő kártérítési szervezettől.

Az utóbb említett szervezetre a károsultnak a károkozóval vagy biztosítójával szembeni követelése annyiban szállnak át, amennyiben a károsult lakóhelye szerinti tagállamban működő kártérítési szervezet az elszenvedett személyi sérüléssel és dologi kárért kártérítést nyújtott. Minden egyes Tagállam köteles elismerni a másik Tagállam által szabályozott visszkeresetet.

3. A jelen cikk azt követően lép hatályba:

(a) miután a Tagállamok által létrehozott vagy elismert kárrendezési szervezetek feladataikat, kötelezettségeiket és a visszatérítési eljárásokat illetően megállapodást kötöttek;

(b) miután a Bizottság a Tagállamokkal szorosán együttműködve megszabott időpontban meggyőződött a megállapodás megkötéséről.

A Bizottság köteles az Európai Parlamentnek és Tanácsnak 2005. július 20-ig beszámolni a jelen cikk végrehajtásáról és hatékonyságáról és amennyiben szükséges, köteles benyújtani javaslatát.

7. cikk

Amennyiben a gépjármű nem azonosítható vagy ha a balesetet követő két hónapon belül nem lehet azonosítani a biztosítót, a károsult annak a Tagországnak a kárrendezési szervezetétől kérhet kártérítést, amelyben lakhelye van. A kártérítést a 84/5/EGK számú Irányelv 1. cikkének rendelkezéseivel összhangban kell kérni. A kárrendezési szervezet az Irányelv 6(2) szakaszában rögzített feltételek szerint követelést érvényesít:

- (a) ha a biztosító nem azonosítható: a 84/5/EGK számú Irányelv 1(4) szakaszában előírt garanciaalappal szemben, amely abban a Tagállamban van, ahol a gépjármű állandó telephelye van;
- (b) azonosítatlan gépjármű esetében: azzal a garanciaalappal szemben, amely abban a Tagállamban van, ahol a baleset történt;
- (c) harmadik országbeli gépjárművek esetében: annak a Tagállamnak a garanciaalapjával szemben, ahol a baleset történt.

8. cikk

A 73/239/EGK számú Irányelv az alábbiak szerint módosul:

(a) A 8(1) szakasz az alábbi ponttal egészül ki:

„(f) közlik a minden egyes olyan Tagállamban kinevezett kárrendezési megbízottjuk nevét és címét, amely nem azonos azzal a Tagállammal, amelyben az engedélyt kérik, ha a fedezendő kockázatokat a Függelék „A” pontjának 10. osztálya - a fuvarozó felelősségének kizárásával - felsorolja.”

(b) A 23(2) szakaszt az alábbi ponttal kell kiegészíteni:

„(h) közlik a minden egyes olyan Tagállamban kinevezett kárrendezési megbízottjuk nevét és címét, amely nem azonos azzal a Tagállammal, amelyben az engedélyt kérik, amennyiben a (fuvarozó felelősségének kizárásával) fedezendő kockázatokat a Függelék „A” pontjának 10. osztálya sorolja fel.”

9. cikk

A 88/357/EGK számú Irányelv az alábbiak szerint módosul:

A 12a(4) szakasz az alábbi bekezdéssel egészül ki:

„Ha a biztosító képviselőt nem nevezett meg a Tagállamok hozzájárulásukat adhatják ahhoz, hogy a 2000/26/EGK(13)sz. sz Irányelv negyedik cikke alapján kijelölt kárrendezési megbízott az e szakasz értelmében vett képviselő feladatát átvegye.

10. cikk

Átvétel

1. A tagállamok 2002. július 20-át megelőzően kötelesek elfogadni és közzétenni a jelen Irányelv betartásához szükséges törvényeket, jogszabályokat és adminisztratív rendelkezéseket. Minderről kötelesek haladéktalanul tájékoztatni a Bizottságot.

A Tagországok a jelen rendelkezéseket 2003. január 20-a előtt kötelesek alkalmazni.

2. Amikor a Tagállamok elfogadják a jelen intézkedéseket, azokban hivatkozni kell a jelen Irányelvre vagy hivatalos közzétételükkor az erre vonatkozó hivatkozással kell ellátni őket. A hivatkozás megtételének módját maguk Tagállamok szabályozzák.

3. Az 1. bekezdésre való tekintet nélkül a Tagállamok a 6. cikk (1) szakasszal összhangban 2002. január 20-a előtt kötelesek létrehozni vagy elismerni a kárrendezési szervezetet. Ha a kártérítési szervezetek 2002. július 20-a előtt nem kötötték meg a 6. cikk 3. bek.-nek megfelelő megállapodást, a Bizottság köteles megfelelő intézkedéseket javasolni, amelyek biztosítják, hogy a 6. és 7. cikkekre vonatkozó rendelkezései 2003. január 20-a előtt alkalmazásra kerüljenek.

4. A Tagállamok a jelen Szerződéssel összhangban fenntarthatnak vagy hozhatnak olyan rendelkezéseket, amelyek kedvezőbbek a károsultak nézvére, mint azok a rendelkezések, amelyek a jelen Irányelv betartásához szükségesek.

5. A Tagállamok kötelesek tájékoztatni a Bizottságot azoknak a legfontosabb nemzeti jogszabályi rendelkezéseknek a szó szerinti szövegéről amelyeket az ezen irányelv szabályozási körébe eső területre bocsátanak ki.

11. cikk

Hatálybalépés

A jelen Irányelv az Európai Közösségek hivatalos lapjában való közzétételének napján lép hatályba.

12. cikk

Szankciók

A Tagországok az Irányelv végrehajtása céljából általuk elfogadott nemzeti rendelkezések megsértését szankcionálják és megteszik a végrehajtás biztosításához szükséges intézkedéseket. A szankcióknak hatékonyaknak, arányosaknak és visszatartó erejűnek kell lenniük. A Tagországok ezekről az intézkedésekről legkésőbb 2002. július 20-ig, az ezt követő változásokról pedig a lehető leggyorsabban kötelesek értesítést adni.

13. cikk

Címzettek

Ez az irányelv a Tagországokra alkalmazandó.
Kelt Brüsszelben,

Elnök

Az Európai Parlament megbízásából

Elnök

A Tanács megbízásából

Ez az irányelv a Tagállamokra vonatkozik.

¹ OJ C 343, 1997. XI. 13., 11. old. és OJ C 171, 1999. VI. 18., 4. old.

² OJ C 157, 1998. V. 25., 6. old.

³ Az Európai Parlament 1999. október 27-én jóváhagyott 1998. július 16-i véleménye (OJ C 292, 1998. IX. 29., 123. old.), az 1999. május 21-i ...

⁴ OJ L 103, 1972. V. 5., 1. old.. A 84/5/EGK számú irányelvben ...

⁵ OJ L 172, 1988. VII. 4., 1. old. Az utoljára a 92/49/EGK irányelvvel utoljára módosított irányelv szerint (OJ L 228, 1992. VIII. 11., 1. old.)

⁶ OJ C 308, 1995. XI. 20., 108. old.

⁷ A tagországoknak a gépjárművek használatával kapcsolatos polgári felelősségbiztosításra vonatkozó törvényi rendelkezéseinek közelítéséről szóló 1983. december 30-i Második Tanácsi Irányelv (84/5/EGK) (OJ L 8, 1984. I. 11., 17. old.) Az utoljára a 90/232/EGK irányelvvel utoljára módosított irányelv szerint (OJ L 129, 1990. V. 19., 33. old.)

⁸ A tagországoknak a gépjárművek használatával kapcsolatos polgári felelősségbiztosításra vonatkozó törvényi rendelkezéseinek közelítéséről szóló 1990. május 14-i Első Tanácsi Irányelv (90/232/EGK) (OJ L 129, 1990. V. 19., 33. old.)

⁹ Az az életbiztosításon kívül eső közvetlen biztosításhoz való hozzáférésre, illetve annak folytatására vonatkozó törvények, jogszabályok és közigazgatási intézkedések összehangolására vonatkozó 1973. július 24-i Első Tanácsi Irányelv (73/239/EGK) (OJ L 228, 1973. VIII. 16. 3. old.) Az utoljára a 95/26/EGK irányelvvel utoljára módosított irányelv szerint (OJ L 168, 1995. VII. 18., 7. old.)

¹⁰ Az az életbiztosításon kívül eső közvetlen biztosításra vonatkozó törvények, jogszabályok és közigazgatási intézkedések összehangolására vonatkozó 1992. június 18-i Tanácsi Irányelv (92/49/EGK), amely módosítja a 73/239/EGK és a 88/357/EGK (a nem életbiztosításokról szóló harmadik Irányelv) (OJ L 228, 1992. VIII. 11., 1. old.) A 95/26/EGK irányelvvel módosított irányelv szerint (OJ L 168, 1995. VII. 18., 7. old.)

¹¹ OJ L 281, 1995. XI. 23., 31. old.

¹² OJ C 27, 1998. I. 26., 1. old. (egységes szerkezetbe foglalt változat).